

Arrest

nr. 104 677 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. VETTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 2010 trad verzoekster in het huwelijk met M. Z., een in België verblijvende Marokkaanse man.

1.2. Verzoekster diende op 30 november 2010 bij het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 29 maart 2011 dat aan verzoekster een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Verzoekster meldde zich, na haar binnenkomst in het Rijk, op 25 juli 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het verkrijgen van een elektronische vreemdelingenkaart. Dit document werd haar op 12 augustus 2011 afgeleverd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht verzoekster, via een op 20 juli 2012 gedateerd schrijven, bewijzen over te maken aangaande de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

1.6. Via een op 8 oktober 2012 gedateerd schrijven verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekster bewijzen over te maken dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2013 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 4 februari 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de echtgenoot sedert oktober 2011 werklozensteun geniet.

Wat betreft het actief naar werk zoeken van de echtgenoot van betrokkene (cfr. artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980): hij heeft zich op 05.10.2009 ingeschreven heeft bij de VDAB, hij heeft zich op 02.12.2009 ingeschreven heeft bij het interimbureau LIB als heftruckschauffeur, hij heeft zich op 03.12.2009 aangeboden bij het interimbu[r]eau Randstad, plus er wordt een bewijs sollicitatie bij ODTB overgemaakt, wat dateert van 16.03.2010: deze stukken dateren van lange tijd geleden en bewijzen niet dat de echtgenoot heden actief op zoek is naar werk.

Vervolgens wordt nog een bewijs van sollicitatie overgemaakt als buschauffeur bij De Lijn, dat dateert van 24.12.2012: hieruit blijkt echter dat meneer pas opnieuw stappen onderneemt actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van betrokkene in het gedrang komt. Trouwens, één sollicitatie bewijst onvoldoende dat betrokkene actief werk zoekt. Tevens werden een paar afdrucken van aanbiedingen bij de VDAB overgemaakt, alsook visitekaartjes van verscheidene interimbureau's: deze stukken vormen evenmin bewijs van effectieve sollicitatie.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

**aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 19.05.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht*

**omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst*

**het volgen van een inburgeringscursus en een eerste module Nederlands is verplicht*

**de foto's van het koppel wijzen misschien op een hechte band, maar dit weegt niet op tegen het langdurig genieten van werkloosheidssteun*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert gespreid over drie middelen de schending aan van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

"[...]

De visie en argumentatie van verweerder kan niet worden bijgetreden, de realiteit wordt duidelijk verkeerd voorgesteld.

Gedurende de maand januari, februari maart, april, mei en juni 2011 werkte de echtgenoot van verzoekster voor de firma Katoennatie NV (stuk 24) Vervolgens werkte hij vier maanden voor het schoonmaakbedrijf ISS (juli, augustus, september en oktober 2011) (stuk 25). Tijdens de maand februari 2012 heeft de echtgenoot van verzoekster, de heer [Z.M.] gewerkt voor via het interimbureau Synergie Belgium NV voor Katoennatie NV (zie stuk 5). In april 2012 was de heer [Z.] actief bij de firma ISS Industrial Cleaning NV (stuk 6). Tijdens de maand mei 2012 was hij wederom actief via het interimbureau Synergie Belgium NV bij Katoennatie NV (stuk 5). Gedurende de maanden juni, juli en augustus 2012 heeft de heer [Z.] gewerk[t] voor Pauwels NV (stuk 7, 8 en 9). In oktober 2012 was hij actief bij de firma Nova Natie Logistics NV (stuk 10) en vervolgens in november 2012 bij firma Struik Foods Belgium VOF (stuk 12) en de firma Nova Natie Logistics NV (stuk 11).

Nog geen maand later solliciteerde de heer [Z.] op 24 december 2012 voor een positie als buschauffeur bij De Lijn. Op 21 januari 2013 verzond de echtgenoot van verzoekster een kandidatuur voor een functie als schoonmaker van de sporthal van de gemeente Edegem (Stuk 13)

Op 27 november 2011 mocht de heer [Z.] nog een positieve beoordeling ontvangen van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorzien[...], waarbij na grondige evaluatie van voorgaande informatie besloten werd "dat u voldoende inspanningen hebt verricht om u in te schakelen in de arbeidsmarkt" (stuk 5). Het komt ons als onbegrijpelijk voor dat de RVA voor de evaluatieperiode 27/11/2011 - 26/11/2012 nog besluit tot een positieve evaluatie m.b.t. de inzet van de heer [Z.], en vervolgens enkele weken later een andere overheidsinstelling, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken tot een volledig contraire conclusie komt.

Gelet op voorgaande opsomming van arbeidsplaatsen evenals de positieve evaluatie door de RVA kan dan ook niet anders dan besloten worden dat de stelling dat de heer [Z.] heden niet actief op zoek is naar werk evenals "pas opnieuw stappen onderneemt om actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van de betrokkene in het gedrang komt" manifest fout is (stuk 1).

In tegendeel, voorgaande stukken tonen aan dat de echtgenoot van verzoekster consequent actief geweest is op de arbeidsmarkt en steeds op zoek gebleven naar een permanente werkgever.

Zijn wil om op het grondgebied een vaste betrekking te vinden wordt des te meer bevestigd door het feit dat hij zich reeds succesvol ingezet heeft voor het bekomen van een attest van heftruckchauffeur, dat hij met eigen middelen bekostigde (stuk 26), evenals op een wachtlijst staat voor een opleiding als kraanman via de VDAB (stuk 5, p 6).

Om zijn kansen op de arbeidsmarkt nog verder te verstevigen werd dd. 15 januari 2013 een individueel trajectplan uitgewerkt voor de echtgenoot van verzoekster, is samenspraak met de VDAB en Randstad Belgium NV. Daarbij wordt de heer [Z.] intensief begeleid door zijn trajectbegeleider van Randstad Belgium NV (stuk 14).

Verder moet onderstreept worden dat het feit dat de echtgenoot van verzoekster nog geen vaste betrekking gevonden heeft niet verweten kan worden aan zijn gebrek aan motivatie, maar wel aan zijn moeilijke positie op de Vlaamse arbeidsmarkt in tijden van economische crisis. Zo stelt ook het werkloosheidsrapport van november 2012 zoals opgesteld door de VDAB dat:

“Vlaanderen telt 53.603 allochtone werkzoekenden of 25,9% van de geregistreerde arbeidsreserve. De allochtone werkloosheid stijgt op jaarbasis met +15,6%, de autochtone met 9,7%. De zwakke arbeidsmarktpositie van allochtone werkzoekenden, de demografische kenmerken en de historische hoge migratie tekenen zich af in deze evolutie.” (Stuk 18, p 3)

De negatieve situatie van de heer [Z.] wordt des te meer aangegeven wanneer de maandelijkse werkloosheidsrapporten zoals opgesteld door de VDAB bestudeerd worden. Zo geeft het werkloosheidsrapport van januari 2012 (stuk 15) nog aan dat de werkloosheid onder allochtonen procentueel toenam met 6,2% in vergelijking met dezelfde periode een jaar eerder, met 7,5% in februari (stuk 16), met 10,4% in augustus (stuk 17) en tenslotte met 15,6% in november 2012 (stuk 18). Deze cijfers dienen daarenboven nog negatief genuanceerd te worden, daar de rapporten aantonen dat mannen procentueel een grotere werkloosheidsval gekend hebben (toename van 16,7% t.o.v. 5,3% toename voor vrouwen) (stuk 18).

Met al de bovenstaande elementen heeft verweerder geen rekening gehouden bij het uitvaardigen van zijn beslissing. Verzoekster meent dan ook dat verweerder verkeerdelijk beslist heeft dat artikel 11 §2 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zou zijn.

De reden waarom bovenstaande elementen niet in overweging genomen zijn, is onduidelijk. Verzoekster verklaart alle relevante documenten, zoals hoger aangehaald, overgemaakt te hebben aan de bevoegde gemeentelijke instantie. Het is echter niet ondenkbaar dat er een materiële fout gebeurd is bij de overdracht van deze gegevens, waardoor de DVZ hier niet over beschikte. Dit kan verzoekster niet verweten worden. Wat er ook van zij, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ongelukkig en onwettig een beslissing genomen die op onvoldoende elementen gebaseerd is om rechtsgeldig te zijn. Een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft o.a. tot doel dergelijke beslissingen te vernietigen, zodat ook verweerder in de mogelijkheid gesteld wordt om een eventuele nieuwe beslissing te nemen, waarbij alle elementen in rekening gebracht worden.

[...]

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt. Dit geldt des te meer wanneer men de motivering in de bestreden beslissing vergelijkt met alle elementen waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening [...] hield, zoals uiteengezet in het eerste middel. Verzoekster meent dan ook dat de beslissing van verweerder gebaseerd is op onjuiste, minstens onvolledige gegevens.

[...]

In de bestreden beslissing schrijft de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

“Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en gehechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele sociale banden met het land van herkomst) blijkt het volgende:

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 19.05.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.

Omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.

Het volgen van een inburgeringscursus en een eerste module Nederlands is verplicht. De foto's van het koppel wijzen misschien op een hechte band, maar dit weegt niet op tegen het langdurig genieten van werkloosheidssteun. ”

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht wil afnemen moet zij inderdaad steeds rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van het gezinslid en de gezinshereniger, de duur van het verblijf van het gezinslid in België en het bestaan van familiale-, culturele of sociale banden met het land van herkomst.

In casu wordt echter te weinig rekening gehouden met het feit dat mevrouw en haar echtgenoot een leven opgebouwd hebben in België en aldaar ook een kind opvoeden. De uitvoering van het bevel brengt met zich mee dat het kind gescheiden zal worden van haar moeder, daarnaast is ook de band tussen beider echtgenoten dermate hecht dat het uitvoeren van de beslissing onverantwoord zou zijn.

Indien mevrouw het grondgebied dient te verlaten zal haar echtgenoot de zorgen voor hun dochter tevens geheel voor zijn eigen rekening moeten nemen, wat zijn consequente zoektocht naar een vaste betrekking verder zal bemoeilijken.

Verder heeft verzoekster regelmatig deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie zoals georganiseerd door het Onthaalbureau Inburgering Antwerpen (stuk 19 en 20), evenals zich in juni 2012 ingeschreven voor een cursus Nederlands zoals georganiseerd door het Stedelijk Centrum voor Volwassenonderwijs (stuk 21). Ook daarvoor volgde zij reeds een cursus Nederlands en mocht zij op 24 januari 2012 reeds een deelcertificaat voor de modus “leertraject Nederlands - Breakthrough A + B” ontvangen van het Stedelijk Centrum voor Volwassenenonderwijs (stuk 22). Bovendien schreef mevrouw zich op 21 januari 2013 in bij het Intercultureel Vrouwencentrum Antwerpen als vrijwilliger. Tijdens deze activiteiten zet zij zich niet enkel maatschappelijk nuttig in maar oefent zij tevens haar

Nederlands (stuk 23). Zij is heden de Nederlandse taal nog niet geheel machtig, maar werkt hier consequent aan.

Wat het langdurig genieten van werkloosheidssteun betreft wordt wederom gewezen op de ononderbroken inzet van de echtgenoot van verzoekster, met name heeft hij effectief gewerkt tijdens de maanden februari, april, mei, juni, juli, augustus, oktober en november 2012. Telkens hij gecontacteerd werd door een interimbureau is hij ingegaan op het gemaakte aanbod. In de maanden maart en december 2012 bood de heer [Z.] zich bovendien aan voor twee sollicitatiegesprekken, zoals hoger aangehaald.

Wij menen dat ook dat in casu geen of te weinig rekening gehouden is met de wettelijke verplichting die art. 11 van de wet van 15 december 1980 oplegt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat wanneer zij het verblijfsrecht wil afnemen ze steeds rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van het gezinslid en de gezinshereniger, de duur van het verblijf van het gezinslid in België en het bestaan van familiale-, culturele of sociale banden met het land van herkomst.”

2.3. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekende partij werpt de schending op van artikel 11 §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals de materiële motiveringsplicht.

De kritiek kan niet gevolgd worden.

Essentieel is dat de rechtgevende vreemdeling over voldoende, toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Dat is niet enkel een voorwaarde bij de aanvraag maar tevens een voorwaarde die de eerste drie jaar vervuld moet blijven.

Uit het administratief dossier blijkt objectief dat de voorwaarde niet vervuld bleef.

Immers, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds oktober 2011 werklozensteun geniet.

De documenten die verzoekende partij bijbracht, nadat de verstrengde zorgvuldigheidsplicht werd nageleefd, werden met aandacht onderzocht, zo blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat de gemeente niet alle documenten zou hebben doorgegeven is een loutere bewering.

Het bestuur kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met documenten die, na een uitdrukkelijke vraag daartoe, niet aangebracht werden.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de Belgische Staat, zeker de eerste drie jaar, het financiële risico van de gezinshereniging niet moet dragen: het gezinsleven kan - te meer omdat er sprake is van korte duur van verblijf - in Marokko worden verdergezet, ten overvloed wordt opgemerkt dat dit vergemakkelijkt wordt omdat betrokkenen allen de Marokkaanse nationaliteit bezitten.

Algemene statistieken evenals een algemene economische situatie, daargelaten de vraag of wordt aangetoond dat die individueel en concreet relevant zouden zijn, doen geen afbreuk aan de wettelijke voorwaarden, zijnde de wil van de soevereine natie: overmacht wordt niet aangetoond.

Bijgevolg kon de administratieve overheid het verblijf op grond van artikel 11 §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet intrekken.

De motieven vinden aldus steun in het administratief dossier.”

2.3. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Het artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, voorziet onder meer dat wanneer een vreemdeling zijn in België verblijvende echtgenote wenst te vervoegen aan volgende voorwaarde dient te worden voldaan:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder oordeelde dat het verblijfsrecht van verzoekster kon worden beëindigd omdat haar echtgenoot louter werkloosheidsuitkeringen ontvangt en zij in gebreke bleef aan te tonen dat hij actief werk zoekt, waardoor deze uitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen en niet blijkt dat verzoeksters echtgenoot over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoekster, in antwoord op de vraag van verweerder om aan te tonen dat haar echtgenoot actief werk zoekt, het bewijs aanbracht dat haar echtgenoot zich heeft ingeschreven bij de VDAB op 5 oktober 2009, dat hij zich op 2 december 2009 heeft ingeschreven bij het interimbureau LIB als heftruckchauffeur, dat hij zich op 3 december 2009 heeft aangemeld bij het interimbureau Randstad, dat hij solliciteerde bij ODT en De Lijn, dat hij verscheidene werkaanbiedingen afdruckte en dat hij beschikt over visitekaartjes waaruit blijkt dat hij zich aanmeldde bij meer dan veertig interimbureaus. Verweerder oordeelde evenwel dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat verzoeksters echtgenoot actief op zoek is naar werk.

Allereerst merkt de Raad op dat verweerder er zich toe beperkte verzoekster uit te nodigen het bewijs aan te brengen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk en haar nooit uitdrukkelijk verzocht stukken voor te leggen waaruit blijkt dat haar echtgenoot in de jaren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tewerkgesteld was. Het feit dat een vreemdeling regelmatig voor korte periodes werkt kan op zich nochtans ook worden beschouwd als een aanwijzing dat deze vreemdeling effectief inspanningen levert om werk te vinden. Indien verweerder zich middels een meer duidelijke vraagstelling tot verzoekster had gericht dan had hij kennis kunnen krijgen van de stukken die verzoekster heden bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat haar echtgenoot op regelmatige basis via interimbureaus werd tewerkgesteld.

Het staat daarenboven niet ter discussie dat verweerder toegang heeft tot de dimona-databank en derhalve zelf had kunnen verifiëren wanneer verzoeksters echtgenoot werd tewerkgesteld. Uit het neergelegde administratieve dossier blijkt niet dat verweerder deze controle heeft doorgevoerd. Gelet op het feit dat uit de in het dossier aanwezige stukken wel blijkt dat verzoeksters echtgenoot niet elke maand dezelfde of volledige werkloosheidsuitkering ontving mocht van een zorgvuldig werkend bestuur worden verwacht dat het deze controle zou doorvoeren.

Verweerder heeft ook niet geduid met betrekking tot welke periode verzoekster het bewijs diende te leveren dat haar echtgenoot actief werk zocht en heeft na te hebben vastgesteld dat de bewijsstukken die werden aangebracht door verzoekster te oud of te recent waren ook niet het initiatief genomen om verzoekster opnieuw te contacteren teneinde haar te vragen om aanvullende bewijsstukken aan te brengen die betrekking hebben op een welbepaalde periode. Gezien de beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling een zwaarwichtige beslissing is mag van verweerder nochtans verwacht worden dat hij de nodige inspanningen levert om een volledig beeld te krijgen van de concrete situatie waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt.

Daarnaast moet worden geduid dat de bemerking van verweerder in de bestreden beslissing dat de echtgenoot van verzoekster pas opnieuw stappen onderneemt om actief op zoek te gaan naar werk op het ogenblik dat verzoeksters verblijfsrecht in het gedrang komt geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat de sollicitatie van verzoeksters echtgenoot bij De Lijn dateert van voor 24 oktober 2012 – verweerder verwijst in de bestreden beslissing verkeerdelijk naar een brief van 24 december 2012 – en verzoekster pas op 20 november 2012 kennis kreeg van het verzoek om documenten aan te brengen waaruit kon worden afgeleid dat haar echtgenoot

effectief op zoek was naar werk en waardoor zij op de hoogte werd gesteld van het feit dat verweerder twijfels had over de arbeidsbereidheid van haar echtgenoot.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster op 21 januari 2013 heeft overgemaakt – waaronder een trajectbepaling waarin wordt gesteld dat verzoeksters echtgenoot op zoek is naar werk, openstaat voor meerdere jobdoelen en dat hij graag spoedig aan de slag wil en daarom een intensieve begeleiding wordt opgestart – om te bewijzen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk

Daarenboven moet worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht van verzoekster pas kan worden beëindigd na “*de aard en de hechtheid van de gezinsband*” in overweging te hebben genomen en nergens blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster de moeder is van een zeer jong kind dat in België verblijft, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij hiervan op de hoogte was.

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid en hierdoor de realiteit verkeerd wordt voorgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd in casu geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK